

Імпровізація опівночі

Богдан Рубчак

1.

Постукаєш у двері.

Гострі кроки по засмічених дошках підлоги,
і лице — зелена пляма в коридорі:
у мене хвора мати. Не приходь.

2.

В кулак тебе стиснуло небо. Воно пітніє.
Тебе вологість тепла душить. Йдеш. Дивує
при бруку немічного дерева упертість чорновіта.
Беззубий регіт чорних вікон знав, що
тебе ув'язнено й ліхтар-сторожа йде все за тобою.

3.

В які ж бо двері стукати? Хто прийме тебе? Хто
зрозуміє, що в тебе тіло — корабель, що в тебе тіло —
каравеля, затоплена на дні якогось моря, і її
цілують риби, торкаються морські зірки, поліпи?

4.

Відчуєш Завтра на своїх устах, мов поцілунок.
І вітер завтра понесе уривки фризів
годин,
зефір уламки понесе скульптур блакитної ніщоти.
І скажеш:
"Я існую".

Сьогодні ж ти лиш віддих, зір, слух — невимовний,
а тіло — десь затоплений, в якомусь морі, корабель.